

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Michalem Mazlem, advokátem se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2012, čj. 64894/ENV/12688/540/12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 27. 3. 2014, čj. 59 A 75/2012 – 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Krajský úřad Libereckého kraje rozhodnutím ze dne 29. 5. 2012, čj. KULK 37224/2012, neobnovil vodoprávního řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím Městského úřadu Turnov (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 4. 5. 2009, čj. OZP/09/259/HOJ – R 54. Tímto rozhodnutím vodoprávní úřad uložil žalobci, aby odstranil výsadbu rakytníku řešetlákového z pozemků parc. č. 559/7, 559/6, 559/5 a 559/1, vše v k. ú. Příšovice (dále jen „dotčené pozemky“).

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 7. 2012, čj. 64894/ENV/12688/540/12, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, které potvrdil.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, který rozsudkem ze dne 27. 3. 2014, čj. 59 A 75/2012 – 94, žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

5. Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku existence dříve neznámé skutečnosti, která je ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu důvodem pro obnovu řízení. Touto skutečností je zjištění, že v době původního řízení již probíhaly přípravy na stavbu protipovodňových opatření v obci Příšovice. Stěžovatel se o záměru stavby protipovodňových opatření dozvěděl až následně, proto nemohl tuto skutečnost v původním řízení uplatnit. V opačném případě tato skutečnost mohla vést k jinému rozhodnutí vodoprávního úřadu.

6. Uložení opatření spočívající v odstranění výsadby rakytníku z dotčených pozemků musí vycházet z hodnocení odtokových poměrů v daném území. Pokud by výsadba rakytníku nepředstavovala nebezpečí zhoršení odtokových poměrů v případě povodní, nebyl by zásah do stěžovatelova vlastnického práva v podobě příkazu k odstranění celé výsadby odůvodněný. Stavba protipovodňových opatření může mít vliv na odtokové poměry v dané oblasti a její zohlednění by mohlo znamenat, že odstranění výsadby rakytníku nebude z důvodu ochrany před povodněmi nezbytné.

7. Krajský soud pochybil v závěru, že rozhodnutí vodoprávního úřadu příkazující odstranění výsadby rakytníku nebylo závislé na posouzení konkrétních odtokových poměrů v dané oblasti. Dle názoru krajského soudu vyšlo toto rozhodnutí z § 67 odst. 2 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“), který zakazuje zřizovat oplocení, živé ploty a jiné podobné překážky v aktivní zóně záplavových území.

8. Sám krajský soud přitom v rozsudku ze dne 22. 3. 2011, čj. 59 A 87/2010 – 43, vyslovil názor, že porušení zákazu některé z činností uvedených v § 67 odst. 2 vodního zákona bez dalšího neznamená, že jsou splněny podmínky pro uložení povinnosti odstranit „závadné“ předměty.

9. Pokud vodoprávní úřad podřadil výsadbu rakytníku pod pojem „jiné podobné překážky“ dle § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, měl se zabývat možností korekce rozsahu této výsadby tak, aby již neměla charakter překážky podobné oplocení či živému plotu. Uložení povinnosti upravit určitým způsobem výsadbu (např. učinit ji méně hustou) představuje mírnější zásah do vlastnického práva žalobce, proto by mělo dostat přednost před nařízením odstranění veškeré výsadby.

10. Vodoprávní úřad byl povinen poměřovat zájem na ochraně veřejnosti proti povodním na jedné straně se zájmem na ochraně vlastnického práva stěžovatele na straně druhé. Toto poměřování je možno provést pouze na základě posouzení konkrétních odtokových poměrů v dané oblasti s existující výsadbou rakytníku a bez ní. Protipovodňová opatření ze své podstaty směřují ke změně odtokových poměrů v případě povodně. Proto je záměr výstavby protipovodňových opatření skutečností, která by mohla odůvodňovat jiné rozhodnutí ve věci, v níž bylo původně rozhodnuto o povinnosti odstranit celou výsadbu. Zároveň se jedná o skutečnost, která existovala již v době původního řízení. Stěžovatel o ní v předmětné době nevěděl, proto ji nemohl uplatnit. Podmínky pro obnovu řízení byly splněny.

11. Na okraj stěžovatel poznamenal, že byly splněny i podmínky § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, neboť zde nejsou žádné třetí osoby, do jejichž práv nabytých v dobré víře by mohlo být zasaženo. Navíc i poté, kdy bylo stěžovateli přikázáno odstranit výsadbu rakytníku, pokračovala ve stejné oblasti výstavba prováděná jinými subjekty, aniž by vyvolala negativní reakci ze strany vodoprávního úřadu.

12. Dále stěžovatel považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Krajský soud nezdůvodnil, proč by na výsadbu rakytníku na dotčených pozemcích měl být aplikován bezpodmínečný zákaz ve smyslu § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona. Vhodnější je postup, dle kterého je povinnost odstranit překážky v aktivní zóně záplavového území stanovena pouze tehdy, pokud tyto překážky prokazatelně mají potenciál zhoršit odtokové poměry při povodni. Odstranění překážek by navíc mělo být přikázáno pouze v rozsahu, v jakém jsou nebezpečné. Pouze přístup, vážící jednotlivé v protikladu stojící chráněné zájmy, zaručuje ochranu základních práv stěžovatele. Předestřenou argumentaci krajský soud použil v rozsudku čj. 59 A 87/2010 – 43, jímž vyhověl žalobě stěžovatele a zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, které potvrdilo rozhodnutí vodoprávního úřadu o odstranění výsadby rakytníku z celkem 34 pozemků v k. ú. Přišovice. Přestože stěžovatel v žalobě odkázal i na tento rozsudek, krajský soud se s argumentem nijak nevypořádal. Stěžovatel v této souvislosti namítl i porušení práva na spravedlivý proces, na ochranu vlastnictví a porušení principu právní jistoty.

13. Krajský soud také neodůvodnil, proč odmítl argument stěžovatele, že vodoprávní úřad své rozhodnutí v původním řízení vůbec nezaložil na porušení § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona a správní orgány obou stupňů užily toto ustanovení teprve v řízení o žádosti stěžovatele o povolení obnovy řízení.

14. Konečně stěžovatel opřel kasační stížnost i o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel ze stanoviska správce povodí, o kterém krajský soud v rozsudku čj. 59 A 87/2010 – 43, prohlásil, že je nepřezkoumatelné. Tím žalovaný porušil zákon při zjišťování skutkové podstaty způsobem, který ovlivnil zákonnost jeho rozhodnutí. Stanovisko správce povodí je totiž jediným základem pro aplikaci § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona. Pro tuto vadu, kterou stěžovatel v žalobě namítl, měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

IV.

15. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K tvrzení, že záměr vybudovat protipovodňovou hráz je skutečností odůvodňující obnovu řízení, žalovanému nebylo zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje, že tato skutečnost by byla v jeho prospěch a jaké konkrétní argumenty by na jejím základě mohl předložit.

16. Žalovaný souhlasil s argumentací krajského soudu, týkající se aplikace § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona. Považoval za nepřipadné srovnávat napadený rozsudek, který se týká povolení obnovy řízení, s rozsudkem čj. 59 A 87/2010 – 43, kterým krajský soud rozhodl přímo o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o odstranění výsadby rakytníku na jiných pozemcích ve vlastnictví žalobce.

17. Jakékoliv korekce výsadby rakytníku na dotčených pozemcích nepřicházely v úvahu. Jedná se o aktivní zónu záplavového území, kde je taková výsadba (v jakémkoliv rozsahu) ustanovením § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona zcela zakázána. Správní orgány nemohou zkoumat, do jaké míry jsou odtokové poměry ovlivněny a jak se toto ovlivnění změní, pokud se například zmenší hustota dané výsadby. Zákaz týkající se aktivních zón nepřipouští výjimky. Jako aktivní zóny jsou vymezovány právě ty oblasti, které významně ovlivňují průchod povodňové vlny a nevhodná činnost v nich může přímo ohrozit ostatní části záplavového území z důvodu změny proudění a zpětného vzdutí.

18. Žalovaný odmítl tvrzení, že původní rozhodnutí vodoprávního úřadu nařizující odstranění výsadby rakytníku nebylo vydáno na základě § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona. Ve výroku tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že opatření se vydává na základě § 110 odst. 1 vodního zákona a výsadba, jejíž odstranění se nařizuje, je provedena bez souhlasu vodoprávního úřadu na pozemcích, které se nacházejí v aktivní zóně záplavového území. V odůvodnění rozhodnutí je pak výslovně uveden odkaz na § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona.

19. Ve vztahu k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu žalovaný podotkl, že mu nepřísluší hodnotit postup soudu. Zároveň však upozornil, že soud přezkoumával existenci skutečností odůvodňující obnovu řízení, nikoliv zákonnost původního rozhodnutí vodoprávního úřadu.

20. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem stěžovatele na nepřezkoumatelnost stanoviska správce povodí, kterým argumentoval v napadeném rozhodnutí. Stanovisko je dokladem o provedené povodňové prohlídce a o skutečnostech, které při ní byly zjištěny. Správce povodí, Povodí Labe, s. p., je odborným subjektem zřízeným státem a žalovaný nemá pochybnosti o odbornosti jeho stanoviska v dané věci.

V.

21. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

22. Kasační stížnost není důvodná.

23. Soud se nejprve zabýval námitkou, že krajský soud nesprávně posoudil existenci skutečnosti odůvodňující povolení obnovy řízení. Obnova řízení je procesním prostředkem, který umožňuje za splnění zákonem daných podmínek obnovit řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu správní orgán na žádost účastníka obnoví řízení, vyšly-li najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pokud tyto skutečnosti či důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

24. Nejvyšší správní soud se k povaze obnovy řízení opakovaně vyjádřil. V rozsudku ze dne 13. května 2010, čj. 6 As 39/2009 – 74, uvedl, že zatímco přezkumné řízení podle § 94 správního řádu slouží k nápravě právních vad, obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je určena k nápravě vad skutkových. *„Citované ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí.“* Skutečnostmi jsou tedy v daném ustanovení myšleny pouze skutkové okolnosti.

25. Rovněž je nutno odlišovat skutečnosti, které lze účinně uplatňovat v řízení o žádosti o obnovu, od těch, které by účastník případně uplatnil v obnoveném řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 A 24/2002 – 34). V řízení o obnově je proto třeba pouze zkoumat, zda existují důvody pro obnovu řízení, zatímco k důvodům vztahujícím se k rozhodnutí ve věci samé, které by mohly mít význam v obnoveném řízení, přihlížet nelze (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. ledna 2011, čj. 8 As 18/2010 – 113).

26. Stěžovatel považoval za relevantní důvod pro obnovu řízení skutečnost, že dne 23. 10. 2008 odsouhlasila pracovní skupina Ministerstva zemědělství realizaci plánu protipovodňových opatření v obci Příšovice. Tato protipovodňová opatření měla přiléhat k dotčeným pozemkům, z čehož dle názoru stěžovatele vyplývá, že by zcela jistě ovlivnila průběh případné povodně v území a odtokové poměry na dotčených pozemcích. Uvedená skutečnost existovala v době původního řízení, ale nebyla známa stěžovateli ani vodoprávnímu úřadu. Pokud by vodoprávní úřad o této skutečnosti v době původního řízení věděl, musel by ji dle stěžovatele zohlednit.

27. Ze spisů vyplynulo, že obec Příšovice podala žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Protipovodňová opatření v Příšovicích“ dne 25. 8. 2009. Dne 14. 12. 2009 vydal Obecní úřad Příšovice, jako příslušný stavební úřad, územní rozhodnutí čj. SÚ-452/2009/Ma/46, kterým rozhodl o umístění této stavby. Dne 9. 1. 2012 vydal rozhodnutí čj. SÚ-458/2011/Ma/62, kterým prodloužil platnost územního rozhodnutí do 31. 12. 2015, neboť projektová dokumentace v té době ještě nebyla zpracována a nemohlo být požádáno o vydání stavebního povolení.

28. Je zřejmé, že v době, kdy probíhalo řízení, jehož obnovy se stěžovatel domáhal (ukončeno rozhodnutím ze dne 4. 5. 2009, čj. OZP/09/259/HOJ – R 54), neexistovala protipovodňová opatření, ani nebylo vydáno stavebního povolení.

29. Nejvyšší správní soud dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že vodoprávní úřad nezaložil své rozhodnutí ze dne 4. 5. 2009, čj. OZP/09/259/HOJ – R 54, na tom, zda výsadba rakytníku na dotčených pozemcích negativně ovlivnila odtokové poměry v území, ale čistě na § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, který zakazuje zřizovat v aktivní zóně záplavového území oplocení, živé ploty a jiné podobné překážky. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí se podává, že vodoprávní úřad odmítl vyčkat na znalecký posudek z oboru hydrogeologie, jehož vypracování stěžovatel údajně zadal, „a to z toho důvodu, že omezení v aktivní zóně záplavového území je v § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona uvedeno. Z uvedeného omezení v záplavových územích i ze stanoviska Povodí Labe, státní podnik, je zřejmé, že ani případný znalecký posudek nemůže negovat platný zákon.“

30. Vodoprávní úřad tedy v původním rozhodnutí učinil dvě skutková zjištění – výsadba rakytníku má povahu „jiné podobné překážky“ ve smyslu § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona a nachází se v aktivní zóně záplavového území řeky Jizery, a jedno právní hodnocení – § 67 odst. 2 vodního zákona stanoví bezpodmínečný zákaz zde vyjmenovaných činností, proto je nadbytečné zkoumat jejich skutečný vliv na odtokové poměry v území.

31. Žalobci by vzniklo právo na obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, kdyby vyšly najevo dříve neznámé avšak existující skutečnosti nebo důkazy, zpochybňující závěr o tom, že předmětná výsadba má povahu „jiné podobné překážky“, nebo že se nachází v aktivní zóně záplavového území. Nic takového stěžovatel netvrdil. Podle stěžovatele je zde dříve neznámá skutečnost, která by měla vliv na hodnocení odtokových poměrů v území. Vodoprávní úřad však v původním řízení interpretoval § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona jako bezpodmínečný zákaz a konkrétní odtokové poměry odmítl hodnotit. Pochybil-li v tomto názoru, jak tvrdil stěžovatel, jedná se o nedostatek právního hodnocení, nikoliv o skutkovou vadu. Jak přitom bylo uvedeno výše, obnova řízení slouží k nápravě skutkových vad, nikoliv právních.

32. Nejvyšší správní soud se tedy zcela ztotožnil s hodnocením krajského soudu: „Pravomocné rozhodnutí vodoprávního úřadu o uložení nápravného opatření, ačkoli s tímto postupem žalobce zásadně nesouhlasí, nebylo založeno na zjištění a posouzení skutkových okolností týkajících se konkrétních odtokových a potenciálních povodňových poměrů v obci Příšovice a na pozemcích žalobce a jejich ovlivněním výsadbou (což jednoznačně dokládá i zmínka vodoprávního úřadu o nedůvodnosti vyčkat na znalecké zkoumání z oboru hydrologie), ale na zákazu, resp. omezení v podobě vybudování jiné podobné překážky podle § 67 odst. 2 písm. c) zákona o vodách v aktivní zóně záplavového území, kterou představovala výsadba rakytníku řešetlákového. Proto ani záměr vybudování protipovodňových opatření v dané lokalitě, které by dle žalobce mohly mít potenciálně vliv na odtokové poměry, průběh povodně a tak i intenzitu následků jím provedené výsadby, nemůže být považován za skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, která by mohla odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, tj. v daném případě jiné rozhodnutí o uložení nápravného opatření.“

33. Na okraj je možno poznamenat, že i kdyby se vodoprávní úřad v původním řízení zabýval otázkou, zda výsadba rakytníku negativně ovlivňuje odtokové poměry v území, nebyl by záměr výstavby protipovodňových opatření způsobilým důvodem k obnově řízení, neboť vodoprávní úřad by zkoumal vliv výsadby na odtokové poměry v době řízení. V té době ani déle poté v dané oblasti žádná protipovodňová opatření neexistovala ani nebylo vydáno stavebního povolení.

34. Nedůvodná byla i námitka, že krajský *„[s]oud právně pochybil, pokud dovodil, že rozhodnutí vodoprávního úřadu o uložení nápravného opatření nemělo být založeno na zjištění a posouzení skutkových okolností týkajících se konkrétních odtokových a potenciálních povodňových poměrů v obci Příšovice a na pozemcích stěžovatele a jejich ovlivněním, ale na jednoznačném zákonném zákazu dle § 67 odst. 2 písm. c) zákona o vodách.“* Krajský soud takový závěr neučinil. Jak vyplývá z výše citovaného úryvku z odůvodnění jeho rozsudku (odst. 32 výše), krajský soud pouze konstatoval, že vodoprávní úřad své rozhodnutí v původním řízení založil na absolutním zákazu vybudování „jiné podobné překážky“ dle § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, nikoliv na zjištění a posouzení vlivu této překážky na odtokové poměry. Krajský soud nehodnotil, zda daný postup považuje za správný, a to právě s ohledem na skutečnost, že obnova řízení neslouží k nápravě právních vad. Ze stejného důvodu je nepřipadná argumentace stěžovatele rozsudkem čj. 59 A 87/2010 – 43. V něm krajský soud hodnotil zákonnost rozhodnutí, kterým bylo přikázáno odstranění rakytníku z jiných pozemků, zatímco v nyní posuzované věci šlo o povolení obnovy řízení z důvodu tvrzené dříve neznámé skutečnosti. Právní názor krajského soudu ohledně toho, zda i v případě výsadby v aktivní zóně záplavového území je vodoprávní úřad povinen zkoumat vliv na odtokové a povodňové poměry, byl proto nyní nepodstatný, a krajský soud nepochybil, zdržel-li se v tomto ohledu jakéhokoliv hodnocení. Postup, který je v souladu se smyslem a účelem institutu obnovy řízení, nelze vnímat jako nejednotnost v rozhodovací praxi a narušení právní jistoty účastníků.

35. Bezpředmětné byly i námitky, podle nichž vodoprávní úřad věc v původním řízení nesprávně právně posoudil. Stěžovatel uvedl, že vodoprávní úřad měl pečlivě zvážit v protikladu stojící zájmy na ochraně před povodněmi a na ochraně stěžovatelova vlastnického práva a veden principem proporcionality měl v nejzazším případě nařídit korekci výsadby rakytníku na míru, která již nebude představovat nepřiměřené nebezpečí. Soud znovu opakuje, že nesouhlas stěžovatele s právním posouzením vodoprávního úřadu v původním řízení není důvodem pro obnovu řízení.

36. Stěžovatel považoval rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť *„neuvádí vůbec žádný důvod, proč by restriktivní aplikace § 67 odst. 2 písm. c) zákona o vodách měla dostat přednost před předpisy vyšší právní síly a vlastně jen opakuje, bez jakékoliv vlastní úvahy, že takto správní orgán postupoval a proto to bylo správně.“* I na tomto místě Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené závěry (zejména odst. 34). Krajský soud nepochybil, pokud nezkoumal správnost právního posouzení provedeného v původním řízení, ale pouze to, zda by bylo možné dojít k jinému výsledku, kdyby bylo stejné právní posouzení aplikováno na skutkový stav „obohacený“ o dříve neznámou skutečnost. Jeho postup byl v souladu s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

37. Z této údajné preference „restriktivní aplikace“ § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona krajským soudem a z rozporu s právním názorem vyjádřeném v jeho rozsudku čj. 59 A 87/2010 – 43 (k tomu viz výše odst. 34) stěžovatel dovodil porušení řady základních práv. Námitky však mají původ v nesprávném pochopení institutu obnovy řízení stěžovatelem. Nejvyšší správní soud neshledal, že by do práv stěžovatele bylo nepřipustně zasazeno.

38. Nejvyšší správní soud nedal za pravdu stěžovateli ani v námitce, že krajský soud zatížil rozsudek nepřezkoumatelností, protože neodůvodnil odmítnutí argumentu, že vodoprávní úřad své rozhodnutí v původním řízení neopřel o § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, ale že správní orgány argumentovaly tímto ustanovením až v řízení o povolení obnovy. Nejvyšší správní soud našel na několika místech napadeného rozsudku důvody, na jejichž základě krajský soud dospěl ke svému závěru. Skutečnost, že původní rozhodnutí vodoprávního úřadu bylo založeno na zákazu stanoveném v § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, krajský soud zmínil poprvé již v části odůvodnění svého rozsudku, kde shrnuje obsah správního spisu (str. 4, první odstavec shora), dále pak při vlastním právním hodnocení věci, nejdříve na str. 6 (poslední odstavec) a ještě jednou na str. 7 (druhý odstavec shora) v pasáži, která je citována výše v odst. 32. Z této pasáže rovněž jednoznačně vyplývá, že hlavním důvodem pro daný závěr bylo, že vodoprávní úřad odmítl vyčkat na znalecký posudek ohledně vlivu výsadby rakytníku na odtokové poměry v daném území, protože jeho závěry nemohly mít vliv na absolutní zákaz výsadby v aktivní zóně povodňového území, který plyne z § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona.

39. Konečně stěžovatel odůvodnil kasační stížnost tím, že žalovaný opřel své rozhodnutí o stanovisko Povodí Labe, s. p., ze dne 21. 4. 2008, zn. PVZ/08/11773/Js/0, které bylo krajským soudem již v rozsudku čj. 59 A 87/2010 – 43 označeno za nepřezkoumatelné. Ani s tímto argumentem se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 30. 7. 2012, čj. 64894/ENV/12688/540/12, sice odkázal na předmětné stanovisko správce povodí, ale pouze v části odůvodnění, ve které se vyjadřuje k námitkám stěžovatele, že jeden z dotčených pozemků se nachází částečně mimo aktivní zónu záplavového území a že tvrzení o tom, že rakytník tvoří „prakticky nepropustnou stěnu“, je nekonkrétní. Tato tvrzení se však opět vztahují pouze k právnímu hodnocení provedenému v původním řízení a nesouvisejí s nyní řešenou obnovou řízení. Důvod, proč správní orgán prvního stupně nepovolil obnovu řízení je uveden na straně 3 rozhodnutí žalovaného: *„Krajský úřad napadeným rozhodnutím nepovolil obnovu řízení, jelikož důvod obnovy řízení, tj. odsouhlasení realizace plánu protipovodňových opatření v obci Příšovice, neodůvodňuje odlišné řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodování. Přitom vycházel z toho, že požadavek na odstranění stávající výsadby rakytníku řešetlákového vycházel v době prvoinstančního rozhodování a i nyní vychází z ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, podle kterého je v aktivní zóně záplavového území zakázáno zřizovat oplocení, živé ploty a jiné podobné překážky.“* S tímto závěrem se ztotožnil nejprve žalovaný, poté krajský soud a nyní rovněž Nejvyšší správní soud.

40. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

41. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. března 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu